

[Waldorff]

socialdemokratiet i hovedstaden faktisk også ønsker gennemført. Det var det, som fru Jytte Hilden kaldte en ret så markant holdning, altså et nej til Barsebäck. Men det er altså, efter fru Jytte Hildens mening, samtidig at stå med håret ned ad nakken, hvis det lykkes at få det gennemført. Det var meget modsætningsfyldt. Jeg ved ikke, hvad det er for diskussioner, der er gået forud i den socialdemokratiske gruppe før det indlæg. Det kunne være interessant at høre. Socialdemokratiet i hovedstaden mener, at man skal sige nej til Barsebäck, men herinde mener man, at et forslag om det samme er et paradeforslag, og derfor siger socialdemokratiet nej til det forslag, som de fire partier har lagt frem.

Der blev talt om, at forslaget kom for tidligt og for sent, og der blev også spurgt fra CDs side: hvorfor fremsætter I forslaget, og hvorfor nu? Jeg vil godt åbenbare for dem, der ikke måtte vide det, at vi faktisk har forsøgt at få dette forslag til at ligge efter de rapporter, som vi har ventet på i efterhånden gud ved hvor lang tid. Vi har oven i købet fået rykket førstebehandlingen af dette forslag, fordi rapporterne var lovet færdige den 1. maj. Nu kommer der en beredskabsplan dryssende i sidste øjeblik, men så vidt jeg har forstået, kommer vi til at vente endnu næsten et halvt år, inden vi får rapporten fra landforureningsgruppen, som skulle undersøge det spørgsmål.

Jeg vil godt sige, at det er ikke vores forslag, som er parade i denne forbindelse. Det, der er parade, det er socialdemokratiets, miljøstyrelsens og miljøministeriets evindelige henvisninger til nogle rapporter, som hele tiden udebliver. Det er den måde, socialdemokratiet forsøger at manøvrere sig frem på i en sag, som er politisk prekær for socialdemokratiet. Det er paradepolitik. Det er kedeligt at skulle sige det, men det er faktisk også sådan, at regeringen har en så præcis kontrol med de instanser, dvs. miljøstyrelsen, som skal lave arbejdet, at man åbenbart er i stand til – det er en formodning – at holde rapporterne tilbage, så man ikke bliver presset til den politiske stillingtagen, som også kræfter i socialdemokratiet forventer.

Nu er taletiden næsten gået; derfor bliver det kun til en enkelt kommentar til sidst. Den måde, man har behandlet forskellige faggrupper på, som er involveret i beredskabsplanen – det er bl. a. HT-chauffører og

sygeplejersker – er muligvis et forvarsel om, hvad det betyder for de faglige og demokratiske rettigheder at få indført atomkraft. Man har i allersidste øjeblik – eller faktisk efter sidste øjeblik – lavet en orienteringsrunde for toppamperne i fagbevægelsen. Man har overhovedet ikke interesseret sig for at spørge, endsige diskutere med de faggrupper, som er direkte involveret i en eventuel effektivering af beredskabsplanen i tilfælde af en kerne-nedsmeltning.

Jeg kunne nævne som et andet punkt: Miljøstyrelsen har ikke villet, har ikke ønsket at fastsætte en overgrænse for, hvor kraftig en stråling man kunne beordre folk ind i efter en lov, som hjemler op til års fængsel. Den svenske miljøstyrelse og de svenske miljømyndigheder har fastsat en grænse på 10 rem. Det vil man ikke høre tale om i Danmark. Man kunne jo komme i den situation, at folk så sagde nej til at bevæge sig ind i et forurenede område.

Dette meget forkortede antyder efter min opfattelse en smule af, hvad konsekvenserne er dels ved at acceptere et Barsebäck, dels naturligvis ved at acceptere indførelse af atomkraft i Danmark.

Steffensen (KrF):

Dette beslutningsforslag er som bekendt en genfremsættelse, og det synes jeg ikke man skal klandre partierne for. Der er, synes jeg, rimelighed i, at man har mulighed for at fremsætte de synspunkter, man nu er overbevist om må være rigtige, til vurdering i folketinget. Det må være de enkelte partiers egen sag, hvornår de finder det rimeligt at få disse synspunkter afprøvet igen.

Med hensyn til kristeligt folkepartis stilling i den sammenhæng er der ingen grund til at gå i detaljer, for vi har ikke ændret stilling i forhold til det, vi udtalte sidste gang, i marts 1980. Vi mener også, at resultaterne fra disse udvalg må være grundlaget for de vurderinger, der skal anlægges, når man skal træffe en samlet beslutning vedrørende de problemer, som beslutningsforslaget jo berører. Derfor kan vi tilslutte os ministerens udtalelse, hvad det angår.

Kristeligt folkeparti vil gerne drøfte problemerne, når ministerens redegørelse til sin tid foreligger, men vi finder ikke, at vi i denne folketingssamling har den fornødne baggrund herfor, hvorfor vi må give ministeren